

CARTA DOMINICAL

28 DE NOVEMBRE DE 2021

RESSÓ DE LA PARAULA

Expectació - I

Durant una llarga estona d'espera en un passadís de l'hospital, passaven davant meu moltes persones, cadascun a la seva, gairebé tots de pressa. Alhora pensava en l'inici d'un nou Any Litúrgic, en el començament del temps d'Advent. Recordava que l'Advent és temps “de vinguda” del Verb de Déu i temps d'anada nostra cap a Ell: meditava que si es produeix l'encontre de fe entre Ell i nosaltres, trobarem la salvació. Davant els meus ulls anaven i venien nombrosos malalts, professionals de la salut, acompanyants, etc. Tots es movien per alguna expectativa: o bé buscaven la salut o bé l'oferien com a professionals. Em venien espontàniament al pensament unes preguntes: ¿tots tenen necessitat de salvació?; ¿tots seran conscients d'aquesta necessitat?; ¿tots la buscaran?

Reconec que aquestes preguntes poden obeir a una mena de “deformació professional”. Per la meua fe sé que la resposta a la primera pregunta és afirmativa: absolutament tots tenim necessitat de salvació. Les respostes a les altres dues no eren tan clares. Caldria una reflexió, no sols sobre el que significa “salvació”, sinó també sobre el que realment hi ha en el cor d'aquestes persones.

Però les preguntes eren almenys oportunes. Perquè l'Advent, i tota la història de la nostra fe, no té sentit si no hi ha en nosaltres una expectativa, un anheli de salvació. L'hospital, com tants altres espais de relació en la nostra vida social, té sentit perquè en ell es troben l'expectació de guarició pel malalt i l'oferta de salut que li fa la institució. És el que passa en tants llocs d'encontre que formen l'entramat de la societat: un centre d'ensenyament, una exposició d'art, un mercat, un espectacle, etc. Si no hi ha necessitat, expectació i recerca, l'oferta es fa inútil i la institució esdevé una cosa buida.

En el cas de l'hospital, a més de l'existència d'aquesta necessitat real de salut, hom ha de reconèixer-la, buscar on trobar-la i confiar en el lloc que se l'ofereix. Perquè pot ser que un estigui malalt, però no arribi a reconèixer-ho i, per tant, no anheli la guarició, ni la busqui. Sovint el malalt no coneix la seva malaltia i no vol anar al metge. Té alguns símptomes, però n'ignora la causa. Llavors ha de ser el metge qui, davant la sorpresa del malalt, detecta la malaltia i emet el seu diagnòstic. De fet, avui l'hospital sembla un “apòstol profeta” de la salut: està ple de missatges i recomanacions per a la vida sana.

Els antics deien que el Verb de Déu, la segona persona de la Trinitat, ve al món de tres maneres: la primera, de manera humil, el dia de l'Encarnació, quan es fa un de nosaltres; la tercera manera, al final dels temps, en glòria i amb poder; la segona manera, cada dia, a la seva Església, de manera sacramental, amb la seva Paraula, en els sagraments, en les vides humanes plenes de l'Esperit Sant.

Déu ens fa una oferta incansable: portat pel seu amor, cerca el contacte i la presència entre nosaltres. Com diu sant Joan, “Tant va estimar Déu el món, que va donar el seu Fill únic, perquè tot aquell que cregui en ell no mori, sinó que tingui vida eterna. Déu va enviar el seu Fill al món, no per a condemnar-lo, sinó perquè se salvi per Ell” (Jn 3,16-17).

El mateix sant Joan constata que: “Ha vingut a casa seva i els seus no l'han acollit” (Jn1,11). Potser no l'esperaven, o no en sentien necessitat; no hi havia expectació. Ens preguntem si avui passaria el mateix.